

 חידוש פרשה
לא יחל דברנו.

נכלל היוצא מפיו יעשה"
[ל'-ג']

הגמרא במסכת חגיגה [דף י"ע"א] מספרת: שרבי יהושע בן לוי עלה לגן עדן בחייו, וביקש להישאר שם ולא למות בידי מלאך המוות,

וענו לו, שאם שמר כל מוצא פיו שיהיה קודש לה', וקיים את כל דיבוריו, ולא הוצרך מעולם אפילו ל"התרת נדרים" - יסכימו לבקשתו, וכך הווה, ונשאר שם!

אמר על כך רבינו חיים ויטאל זצ"ל בספרו "עץ הדעת טוב": שזהו שנאמר כאן: **"לא יחל דברו"**, מי שדיבוריו אינם חולין - הרי **"כל היוצא מפיו יעשה"**, הקדוש ברוך הוא עושה וממלא את כל בקשותיו!

אזע און און און!

קח יוזמה!!!
תהיה יצירתי!!!
כל אחד שקרא בעלון ד"ת הרווח
כולו שלך נטו!!!
סיימת לקרוא? תעביר את העלון
לעוד מישהו שיהיה לו עונג שבת...

מה יכול להיות מוכה הרבים!!!
 וותך לקבל את העלון במייל מדי שבוע
 כמה עותקים שתצצה ולהפיץ לחבריך
 כנות גם אותם בד"ת לשולחן שבת:

 Sh606marom@gmail.com

24 על סדר היום...

עד מאה שנה...

כולנו שואלים את עצמינו: מתי זוכה האדם לברכה מיוחדת זו שכל היוצא מפיו יתקיים?

החיד"א מבאר שהצדיקים זוכים לכך שברכותיהם והבטחותיהם אינן שבות ריקם וכל זאת בזכות העובדה ש"**לא יחל דברו**", כלומר: הם שומרים על פיהם בקדושה ובטהרה ונזהרים עד מאד לבל יטמאו ויחללו את קדושת הדיבור שניתנה בהם, בשקרים, רכילות או ליצנות, ועל ידי כך זוכים ל"ככל היוצא מפיו יעשה".

באה התורה ומלמדת אותנו שפיו של האדם קדוש הוא ובכוחו לחולל שינויים וניסים בעולם ובלבד שישמור על כוח קדושתו לבל יתחלל.

 סיפורי מופת רבים נשזרו אודות כוח דיבורם של גדולי הדורות אשר בהתאם אליו נקבעה המציאות:

סיפור רבי מאיר קרליץ זצ"ל על יהודי ישיש שחי בוילנא עד הגיעו לגיל מאה שנה ופשר אריכות ימיו נעוצה במעשה שעשה בהיותו ילד צעיר לימים.

היה זה כאשר התפלל בבית המדרש שבו קבע **הגאון מוילנא** את מקום תפילתו. באחד הימים כאשר ניגש הגאון אל חבית המים שעמדה בחוץ המיועדת לנטילת ידיים לפני התפילה, הבחין כי החבית מרוקנת לגמרי. ראה זאת הילד, ומיד רץ לביתו להביא לו מים לנטילה,

הגאון הודה לו ואמר: תחיה עד מאה שנה!
כשהגיע אותו יהודי לגיל תשעים ותשע חלה, אולם סרב בכל תוקף
שיזמינו אליו רופא באמרו כי הוא יודע שנותר לו עוד זמן חיים
ובדיוק בהגיעו לגיל מאה - נפטר לבית עולמו.

להצלה עם ישראל: גם אני! "מקבל על עצמי שלא לדבר כלל!!! בשעת התפילה וקריאת התורה"

העלון מוקדש לעילוי נשמת מיכאל בן רבקה, דוד חי בן דיאמוטה, ר' דב בן יהודית, ר' דוד בן עמוס, אברהם בן סלמה, בתוך שאר נפטריו ע"י ת.ת.צ.ב.ה.

רבי שלמה יצחקי רש"י זיע"א
[כ"ט תמוז ד'תתס"ה]

גדול פרשני התורה והש"ס, קדוש יאמר
לו, מכונה "פרשנדתא" מפרש הדת.

אמרו "כל פירושי צרפתא השלך לאשפתא, חוץ מפרשנדא ובן פורתא" (ר' יוסף טוב-עלים).

נולד בצרפת בשנת ד'ת"ת, בשנה שנפטר בה רבינו גרשום מאור הגולה, הראשון לראשונים, והתקיים בו "זרח השמש ובא השמש". כתב את פירושו בכמה מהדורות, ופירושו הפך לחלק בלתי נפרד לתורה שבכתב ושבעל פה.

בעל "צדה לדרך" כתב עליו: "לפניו לא קם כמוהו מורה דרך ומאיר נתיבות ים התלמוד בפירושו הלשון צח וקצר, ואלמלא הוא נשתכח דרך התלמוד בבלי מישראל".

בפירושו על התורה כתב רש"י: "ואני לא באתי אלא לפרש פשוטו של מקרא". על פירושו התחברו עשרות פירושים ודבריו התקדשו לדורות. צדיקים אמרו עליו שחיבר את פירושו ברוח הקודש ופירושו אמת, החיד"א כתב: שרש"י ישב תרי"ג תעניות לפני שכתב את פירושו לתורה. לבד מפירושיו, חיבר גם פיוטים וקניות, וכן תשובות בהלכה וספרים נוספים.

רש"י כתב את פרושיו בכתב רגיל, ואין קשר בינו לכתב המכונה בטעות "כתב רש"י". הטעות נובעת מההדפסה הראשונה של פירוש רש"י באיטליה בשנת רל"ה, שנדפס בכתב זה שהיה נהוג בספרד בימי הביניים.

משלוש בנותיו של רש"י נולדו צאצאים רבים, ובהם בעלי התוספות באשכנז. היה מיוחס לשלשלת דוד המלך. קברו של רש"י בצרפת נעלם במשך הדורות.

ואלה האשפטים

[מאמר החכם]

"הצלחות קטנות יוצרות אדם גדול..."

ייתן לקבל במייל גם את כל העלווים שכבר מוכנים לשבתות
הבאות כדי להדפיס בבית/בעבודה ולחלק לחברים...

שימו
לב

שלוש הפטרות...

שלוש הפטרות נקראות לפני תשעה באב.

הראשונה בהן היא "דברי ירמיהו", השניה - "שמעו דבר ה'" והשלישית - "חזון ישעיהו".

ההפטרות הללו, **אומר רבי יהונתן אייבשיץ**, באות לומר לנו מה עלינו לתקן. שלושת סוגי החטאים שנכשלים בהם ביותר, הם החטאים שנעשים ע"י האזניים, הפה והעיניים. לכן בתחילה אנו קוראים **"דברי ירמיהו"** - יש לתקן את הדיבורים. לאחר מכן **"שמעו דבר ה'"** - לתקן ענין השמיעה. וההפטרה השלישית **"חזן ישעיהו"** - להסתכל רק בדברים טובים ולא במה שאין העין צריכה לראות.

ומוסיפים על כך בשם **רבי שמשון אוסטרופולר**: שלושת האיברים הללו הם איברים שכל אדם תלוי בהם.

הפה: "ויהי האדם לנפש חיה" - מהו לנפש חיה? אומר התרגום "לרוח ממללא". הפה [כוח הדיבור] הוא ההופך את האדם לאדם.

האוזן: נאמר בידי היזק: "חרשו, נותן לו דמי כולו" [בבא קמא]. מדוע? משום שחרש חשוב כמת.

העין: אף על סומא נאמר שחשוב הוא כמת.

שלושת האיברים הללו הם העיקריים באדם, ועל הזהירות בהם יש לשים את הדגש. זהו שמתריעות ההפטרות - "שמעו", "דברי" ו"חזון".

שעת לימוד תורה בשבת שווה x 1,000 !!!

[illegible]

לוויתן ה'חד שן'...

השן המשוכללת בעולם היא ללא כל ספק שינו של ה'חד שן'. ה'חד שן' הוא לוויתן ענק במשקל טון וחצי החי במימיו הקפואים של האוקיינוס הארקטי.

למרות שה'חד שן' הינו לוויתן בלתי תוקפני, כלומר, לוויתן שאינו אוכל בעלי חיים ובני אדם, הוא מצוייד בשן ענקית באורך שלושה מטרים ובקוטר עשרים סנטימטרים. על פניו קשה להבין מה ללוויתן ידידותי ולשן אימתנית שכזו, אך התבוננות עמוקה יותר תענה על כל השאלות. חוקרים שבדקו את שינו של ה'חד שן' גילו שהשן אינה מעמשת ללוויתן למאכל אלא לתחושה. השן הענקית שזורה בעשרה מיליון! עצבים שעוברים בתוכה ומתחברים למוח הלוויתן.

בעזרת השן מרגיש הלוויתן מהי הטמפרטורה בחוץ ומהו אחוז המליחות של המים ויודע להימלט ממקומות קרים מדי או ממים שעומדים לקפוא, על מנת שלא לקפוא יחד איתם.

ומה עושה 'חד שן' שהשן שלו התלכלכה? אסור שדבר כזה יקרה, אם השן תתלכלך יותר מדי הלוויתן לא יוכל להרגיש מהי הטמפרטורה בחוץ והוא עלול להיקלע למקומות קרים מדי ולמות. כדי למנוע מן השן שלו להתלכלך ולעטוט כיסוי של שומן, מחכך ה'חד שן' את שינו בשן של 'חד שן' נוסף וכך הוא מנקה אותה.

אוצר הפלאות

באיזה חרב נהרג בלעם??

"ואת בלעם בן בעור הרגו בחרב" [לא-ח]

בפירוש הרא"ש ז"ל כאן כתב דבר נפלא, וזה לשונו: "שמעתי שאותו חרב הוא אשר נעץ יעקב אבינו בגל אצל המצבה שעשו בנייהם הוא ולבן הארמי, אמרו מי שיעבור את הברית הזאת איש על רעהו יידקר בחרב וייסקל באבני הגל. וזהו שאמר הכתוב 'ותלחץ את רגל בלעם אל הקיר' כלומר אל האבנים, ועובר הברית אז התחיל לייסקל באבנים ולסוף נהרג בחרב, דכתיב 'ואת בלעם בן בעור הרגו בחרב' הידועה והמבוררת וזהו שאמר הכתוב 'יד העדים תהיה בו בראשונה להמיתו', ואמרינן בלעם הוא לבן ואולי נאמר כי היה ממשפחתו, ונכון".

חד קצר וקולע

הבטחת בחירות...

מדוע דוקא פרשה זו - פרשת נדרים ושבועות - נאמרה, בשונה מכל הפרשות, לראשי המטות?

רבי משה גורדון בספרו "ויקהל משה", אומר בשם החת"ס סופר: ראשי המטות, העסקנים והמנהיגים רגילים להבטיח הבטחות גדולות - ובפרט בתקופת בחירות... אך פעמים רבות אין הם מקיימים את דבריהם. הם נודרים ונשבעים, אך חוזרים בהם ומתעלמים מהנדר ומהשבועה.

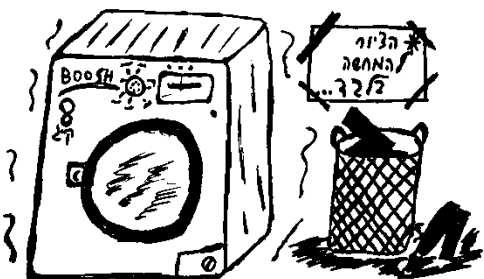
כך נוהגים למרבה הצער, רבים מהם ולכן באה האזהרה כלפיהם ביתר שאת: "לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה"...

חפץ ברש"י

למה היו צריכים לקחת את כלי הקודש למלחמה במדיינים???

ציור בפרשה...

"וכנסתם צאצאכם ביום השביעי לטהרתם לאחר תלולת אל האחנה" [לכ"ד - כ"ג]

סיפור לעצת!

בזכות ההבלגה...

חוץ ממה שאדם אוסף לעצמו זכויות בעולם האמת, הוא מרוויח גם פה בעולם הזה במיוחד בדברים ובישועה שהוא זקוק לה כעת, וכמו שימחיש לנו הסיפור הבא:

אשה אחת שיצאה מביתה לכבס את כל הכביסה שנצטברה כל השבוע, וידועה, שבזמנם לא היו להם מכונות כביסה כמו היום שאפשר להכניס את הכביסה למכונה, ולאחר כשעה הכביסה היא נקיה וצחורה, ואם יש לך עוד קצת כסף אתה קונה מיבש כביסה, ותוך חצי שעה הכביסה גם יבשה אפילו בחורף קשה.

אלא בזמנם היה יום של כביסה, ובבוקר מוקדם היו הנשים יוצאות ומכבסות בגד אחר בגד, ורק לאחר טרחה מרובה אפשר לקבל כביסה נקיה. ובימי החורף הקשים, היה כל יום של שמש מנוצל ליבוש הכביסה.

והנה יום אחד שהיה יום הכביסה השכונתי, האשה הנזכרת יצאה כמו שאר חברותיה לכבס את הכביסה שנצטברה כבר כמה ימים, ולאחר עמל וטרחה מרובים היתה כל הכביסה מכובסת ונקיה להפליא.

סוף סוף ניגשה לתלות את הבגדים ליבוש על חבל התליה השוכן בקרבת ביתה, וכאשר היתה הכביסה תלויה על החבל, שמה פעמיה סוף סוף לביתה, לנוח ולהינפש מהטרחה המרובה.

לידה הייתה גרה בשכנות אישה אשר חפצה להתחמם קצת בשמש, ראתה את הצלחתה של שכנתה, ולא יכלה "לכבוש" את מידותיה הרעות לקחה מספריים וחתכה את חבל הכביסה.

ואבוי, הבגדים המכובסים והנקיים נפלו לבוץ, וכל היופי וההדר התערבב בבוץ ובסרחון...

האשה שכיבסה את הבגדים השקיפה מלמעלה, וראתה את אשר עשתה לה שכנתה הרעה, ובאמת שחפצה להשיב לחברתה כגמולה, אלא שפשוט "בכוחות עליונים" העבירה על מידותיה וניגשה לבגדים המלוכלכים ללא אומר ודברים, וחזרה על הפעולה פעם נוספת.

גם כשבא בעלה מבית המדרש לא סיפרה לו מאומה, וקיבלה את הכל באהבה.

יושב בשמים הצופה ורואה את כל מעשה בני האדם, ראה את אשר נעשה, וראה את גבורת נפשה העילאית, ואין הקב"ה מקפח שכר כל בריה. האשה הנזכרת היתה עקרה כחמש עשרה שנה, והיא "זכתה לפרי בטן".

לאחר כתשעה חודשים נולד לה בן וכשגדל האיר ומאיר את כל העולם כולו, הלא הוא "הרב יוסף שלום אלישיב זצוק"ל".

ראה והתבונן, כמה ומה אפשר "לזכות" כאשר חוסמים את הפה, כאשר רוצים לומר משהו לשני "להחזיר" לו מנה אחת אפיים, אך נדע שכאשר מתגברים ולא אומרים שום מילה אזי אנחנו אלה שמרוויחים מכך והמון!

חייב אדם להשלים פרשיותיו עם הציבור שניים מקרא ואחד תרגום!